

A Kúria a dr.Veszeli György ügyvéd által képviselt felperesnek, a jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság előtt 14.P.III.25.289/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Bíróság 56.Pf.630.227/2011/5. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által 54. és 57. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. december 5. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, valamint térítsen meg az államnak felhívásra 108.000 (száznolcezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2005. október 15-én a B-n H. téri piac mellett, az alperes kezelésében álló úttesten lévő úthiba miatt elesett, sérülései következtében műtét is szükségessé vált. A felperes a balesettel összefüggésben 25%-os mértékű munkaképesség-csökkenést szenvedett el.

A felperes a keresetében a vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte az alperes kötelezését a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, valamint a helyi közutak kezelésének szakmai szabályairól szóló 5/2004. (I.28.) GKM rendelet mellékletét képező szabályzat 3.1. pontja alapján.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összegszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetének részben helyt adó ítélete indokolásában megállapította az alperes kártérítési felelősségének jogalapját, továbbá a felperes 50%-os mértékű közrehatását, figyelemmel arra, hogy a gyalogos csak akkor léphet le az úttestre, ha meggyőződött annak veszélytelenségéről. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kárigényt 1.800.000 forint erejéig

tartotta alaposnak, az erőmegfeszítésre alapított járadékigény tekintetében pedig azt állapította meg, hogy a felperesnek a munkája elvégzése során többlet-erőfeszítést nem kell kifejtenie, ezért a járadékigényt elutasította.

A peres felek fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, a marasztalás tőkeösszegét 2.673.250 forintra, a 2010. december 1-jétől fizetendő havi járadék összegét 7.250 forintra felemelte, megváltoztatva az egyes résztőkék utáni kamatfizetéssel kapcsolatos rendelkezéseket. A másodfokú ítélet indokolása szerint a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése alapján a károsult önhiba nem állapítható meg, ennek ellenére az 1.800.000 forint nem vagyoni kárpótlás szükséges a nem vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez a közrehatás figyelmen kívül hagyása mellett is. A másodfokú bíróság helybenhagyó rendelkezése egyrészt az 1.800.000 forint nem vagyoni kártérítésre, másrészt az elsőfokú bíróságnak a megítéltet meghaladóan keresetet elutasító rendelkezésére vonatkozott. A felperesnek az erőmegfeszítés jogcímére alapított keresete tekintetében, az ítélet kiegészítése iránti kérelmét a másodfokú bíróság végzéssel elutasította. Megállapította, hogy a Pp. 225. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint a kiegészítés feltételei nem állnak fenn.

A felperes felülvizsgálati kérelme az alperest további 1.800.000 forint nem vagyoni kártérítés megfizetésére kötelező döntésre irányult. Utóbb a felperes a felülvizsgálati kérelem kiegészítésében az erőmegfeszítés címén előterjesztett keresetének helytadó ítélet meghozatalát is kérte, a felülvizsgálati kérelem kiegészítését azonban a Kúria a végzésével hivatalból elutasította, mert azt a felperes elkésztetten terjesztette elő.

A felperes szerint a jogerős ítélet a Pp. 206. §-ának (1) bekezdését és a Ptk. 355. §-ának (4) bekezdését megsértve állapította meg a nem vagyoni kárpótlás mértékét, mert 3.600.000 forint felel meg a „realitásoknak”, figyelembe véve az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi szakértői véleményben foglaltakat, a felperesnek a végleges, illetőleg a további állapotrosszabbodás bekövetkezését sem kizáró egészségi állapotát, amely nemcsak a munkavégzésre, hanem a szabadidős tevékenységre és a gyermeke ellátására is kihatással van. Emellett a felperes esztétikai károkat is szenvedett, amelyek befolyásolják a társas kapcsolatait, nehezítik további életvitelét.

Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése és 275. §-ának (2) bekezdése alapján a Kúria azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet felülvizsgálati kérelemmel támadott része a felülvizsgálati

kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A másodfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes részéről a károsulti önhiba a Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése szerint nem állapítható meg. Helyesen határozta meg a baleset következtében a felperesnél kialakult nem vagyoni hátrányokat, valamint az azok kárpótlására alkalmas nem vagyoni kártérítés mértékét, figyelemmel a hasonló ügyekben kialakult bírói gyakorlatra, a káreseménykori ár- és értékviszonyokra is. A felperes által igényelt nem vagyoni kártérítést csak jelentősebb nem vagyoni hátrány, súlyosabb sérülés alapozná meg. A károsulti közrehatás fennállása esetén sem lehetne szó kármegosztásról, mert nem vagyoni hátrány tekintetében nincs olyan összegszerűen kifejezhető kár, amellyel kapcsolatban a kár egy része – felróható magatartása miatt – a károsultra hárítható. A közrehatás kérdésében a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontja önmagában nem eredményezi az elsőfokú ítéletben meghatározott nem vagyoni kártérítés felemelését. A Ptk. 355. §-ának (1) és (4) bekezdése szerint a nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározásánál a bíróságnak a másodfokú ítélet indokolásában meghatározott körülményeket kellett értékelni, ennek alapján pedig a nem vagyoni kártérítés felemelésére nem volt alap.

Az erőmegfeszítésre alapított járadékigény tekintetében az elsőfokú bíróság elutasító döntést hozott és azt kellően meg is indokolta, a másodfokú bíróság pedig ezt a döntést helybenhagyta. A másodfokú ítélet indokolása tartalmazza (9. oldal 4. bekezdés), hogy a másodfokú bíróság helybenhagyó rendelkezése mely elutasító rendelkezésekre vonatkozik. Ebből következően megállapítható, hogy a másodfokú bíróság az erőmegfeszítésre alapított járadékigényt elutasító elsőfokú ítéleti rendelkezésről is döntött, a helybenhagyó döntésében külön részletezett indokolás nélkül nyilvánvalóan egyetértve az elsőfokú bíróság indokolásával. Attól függetlenül, hogy a felperes a másodfokú ítélet kiegészítését tartotta szükségesnek és eziránt kérelmet terjesztett elő, amelynek feltételei nem álltak fenn, tény, hogy az erőmegfeszítésre alapított járadékigény tekintetében jogerős döntés született, amely felülvizsgálati kérelemmel a Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint a jogerős határozat közlésétől számított 60 napon belül támadható és ez a határidő a jogerős ítélet ellen előterjesztett kiegészítés iránti kérelemre tekintettel nem hosszabbodik meg. A felperes a törvényes határidőn belül előterjesztett felülvizsgálati kérelmében a nem vagyoni kárpótlásról szóló döntés tekintetében terjesztett elő határozott felülvizsgálati kérelmet és a kérelem indokolása is csak erre vonatkozott. A felperes utalt ugyan arra, hogy a felülvizsgálati kérelem későbbiekben történő kiegészítése vonatkozásában jogfenntartással él, azonban a törvényes, 60 napos

határidőn túl a felülvizsgálati kérelem kiegészítésének nincs helye, másrészt pedig a törvényes határidőn belül benyújtott felülvizsgálati kérelem az erőmegfeszítésre alapított járadékigényt elbíráló döntés tekintetében a Pp. 272. §-ának (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelő kérelmet nem tartalmazott, ebből következően a felülvizsgálati eljárásban e körben a jogerős ítélet nem volt felülvizsgálható.

A jogerős ítélet nem vagyoni kárpótlásról szóló, felülvizsgálati kérelemmel támadott rendelkezése a korábban kifejtett indokok folytán a felülvizsgálati kérelemben kifejtett okok miatt nem jogszabálysértő, ezért azt a Kúria a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperest az alperes felülvizsgálati eljárási költségének a megfizetésére, míg a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről szóló rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2012. december 5.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Almásy Mária s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő
HM